

[Mads Eg Damgaard.]

Der er visse ting i det foreliggende lovforslag, som afviger fra det, vi brugte under sidste krig. Således tror jeg, det er en fordel, at man herefter ikke skal operere med tretten forskellige forbund og ej heller ni love, men kun med én lov, der omfatter fem forskellige forbund. Det skulle være nemmere at administrere, og det dækker samtidig en bredere basis, således at flere kan være med til at betale, uden at staten i den forstand blander sig i det.

Ligeså er det en fordel, at samtlige faste ejendomme med al slags løsøre kan anmeldes, også de, der ikke automatisk indgår i en sådan ordning.

Det skal nok vise sig, at selv om § 10 og § 25 omtaler en ordning, hvorefter man ikke skulle kunne opkræve større beløb, end der er brug for, kan dette i praksis ikke gennemføres. Derfor synes jeg, vi i udvalget skal ofre en del tid på at finde frem til en ordning, hvorefter for meget indbetalt præmie kan tilbagebetales til de rette bidragydere. Dette havde man meget besvær med under forrige krig, og derfor måtte staten, om jeg så må sige, konfiskere 22,5 mill. kr., som ikke kunne tilbagebetales til de rette bidragydere, fordi administrationen med en sådan tilbagebetaling var alt for omfattende. Da vi også fra, hvad der skete i 1955 og 1956 her i folketinget, ved, at fordelingen af disse 22,5 mill. kr. var meget besværlig, skulle vi gerne i udvalget finde frem til en ordning, hvorefter man rent automatisk kan finde ud af, hvordan for meget indbetalte beløb kan tilbagebetales. Det tror jeg er vigtigt, og det vil jeg og mit parti gøre en hel del for at finde frem til.

Endelig skal det nævnes, at her er tale om forslag til en beredskabslov, som helst aldrig nogen sinde skulle blive aktuel, men som det alligevel er vigtigt at have parat, så den kan sættes i kraft, hvis noget skulle indtræde.

Jeg kan på mit partis vegne tilsige en positiv behandling i udvalget.

Niels Jørgen Nielsen: Som andre beredskabslove udmærker den, vi her behandler, sig dels ved, at man ikke kender den situation og de forhold, loven tager sigte på, dels ved, som der alt er givet udtryk for af de foregående ordførere og som nævnt af han-

delsministeren i fremsættelsestalen, at man må håbe, at det aldrig bliver påkrævet at sætte loven i kraft.

Jeg kan på mit partis vegne straks give tilslutning til lovforslagets gennemførelse. Der er ingen, der ved, hvad fremtiden vil bringe os; men skulle det ulykkelige ske, at Danmark bliver genstand for krigshandlinger under den ene eller den anden form, vil befolkningen med fuld ret kunne rette bebrejdelser mod regering og folketing, hvis der ikke i tide er truffet rimelige forholdsregler for at afbøde krigens følger. På denne baggrund må lovforslaget om krigsforsikring af fast ejendom og løsøre vurderes som et led i det almindelige beredskab.

Af betænkningen fra 1962 fra det embedsmandsudvalg, der har forberedt denne lovgivning, fremgår det, at man i udvalget grundigt har gennemdrøftet de forskellige principper for tilvejebringelse af eventuelle erstatningsbeløb, og at der har været et flertal for en finansiering over skatterne i stedet for over forsikringspræmier. Jeg synes, der kan føres gode argumenter i marken for såvel skatte- som forsikringsprincippet. For skatteprincippet taler, at det synes rimeligt, at samfundet som helhed bærer byrderne ved krigsskadeserstatningerne.

Det foreliggende lovforslag bygger imidlertid på forsikringsprincippet, idet ministeren dog i sin fremsættelsestale giver udtryk for, at krigsskaderne meget vel kan tænkes at blive så omfattende, at forsikringerne ikke vil kunne honorere erstatningskravene, hvorfor det i en sådan situation kan blive nødvendigt med en særlig lovgivning, der åbner mulighed for, at samfundet kan træde hjælpende til. Jeg forstår, at ministeren i sine synspunkter er i overensstemmelse med et betydeligt flertal af erhvervslivets organisationer, og jeg kan tilføje, at vi i venstre kan tilslutte os forsikringsprincippet, sådan som det er udformet i lovforslaget.

Som begrundelse for at foretrække forsikringsprincippet kan jeg bl. a. fremføre, at flertallet i befolkningen sikkert vil føle større tryghed ved en ordning, der giver tilsagn om erstatning i henhold til den enkelte reelle tab, end ved en ordning, hvor reglerne for erstatning helt og holdent bliver henvist til en lovgivning efter krigens